

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

YAŞAROĞLU - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 45900/99)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

20 Haziran 2006

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2. maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup şekli bazı düzeltmelere tabi tutulabilir.

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan ve (45900/99) başvuru no'lu davanın nedeni bu ülke vatandaşı Fatma Yaşaroğlu'nun (başvuran) 13 Mayıs 1999 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) eski 25. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudur. Başvuran Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İstanbul Barosu avukatlarından G.Tuncer tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

1969 doğumlu başvuran İstanbul'da ikamet etmektedir. Başvuran 1990 yılında ölen Erkan Yaşaroğlu'nun eşidir.

A. E.Yaşaroğlu'nun ölümü

I.A. 11 Haziran 1990 tarihinde Maltepe Polis Karakolu'na gelerek mağazasının soyulduğundan şikayetçi olmuş, eski çalışanı olması dolayısıyla Erkan Yaşaroğlu'nu suçlamıştır.

Polis aynı gün E.Yaşaroğlu'nun evinde arama başlatmış, bunun sonucunda I.A.'ya ait çekler ile on sekiz ayrı anahtar bulunmuştur. E.Yaşaroğlu evde olmadığından arama işlemi başvuran huzurunda gerçekleştirilmiştir.

Polis, 26 Haziran 1990 tarihinde şüpheli Erkan Yaşaroğlu'nun hemen tutuklanması için Savcılığa nakledildiğini belirterek özellikle I.A.'nın şikayetine dayalı dosyayı, arama tutanağını, anahtarları ve çeklerin fotokopilerini Kartal Cumhuriyet Savcılığına iletmiştir.

11 Ağustos 1990 tarihinde saat 11.00 sularında I.A. yeniden polis karakoluna gelerek izini kaybettirmeye çalışan E. Yaşaroğlu'nun taşındığı uyarısını yapmış, şikayetini ve adı geçenin tutuklanması talebini yinelemiştir.

İki polis davacının erkek kardeşinin beraberinde olay yerine gelmiş, polisler E.Yaşaroğlu'na kimliğini sormuş, adı geçen aranan biri olmadığını belirterek kaçmaya başlamıştır. Olay yeri tutanağına göre yapılan tüm uyarılara ve ikaz atışlarına rağmen E. Yaşaroğlu kaçmaya devam etmiş, iki km. uzakta devam eden kovalamacada polis memuru İ.N. E. Yaşaroğlu'na 25-30 m. mesafede ateş etmiştir, Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırılan yaralı hayatını kaybetmiştir.

B. Olayla ilgili sürdürülen soruşturma

Olay yerleri şehir merkezi dışında olduğundan jandarmalar şüpheli olarak polis memuru İ.N.'yi dinlemiş, çalışma arkadaşı olarak Z.İ.'nin tanıklıklarına, davacı N.A.'nın erkek kardeşinin ve yaralıyı hastaneye götüren Y.K.'nin ifadelerine başvurmuştur.

Cumhuriyet Savcısı aynı gün beraberinde bir doktor ile maktul üzerinde inceleme yapmıştır.

Savcı Adli tıp kurumundan maktulün tam olarak ölüm nedeninin incelenmesini, atış mesafesinin tespit edilmesi ve soruşturma için gerekli delillerin bulunması talebinde bulunmuştur.

Jandarma 13 Ağustos 1990 tarihinde üç görgü tanığı C.K., H.D. ve H.K.'nin ifadelerini almıştır.

Cumhuriyet Savcısı 15 Ağustos 1990 tarihinde pek çok kişinin ifadesine başvurmuştur.

17 Ağustos 1990 tarihinde İ.N. Pendik Asliye hukuk mahkemesi hakimi İ.N. hakkında tutuklama kararı çıkarmıştır.

Cumhuriyet Savcısı 21 Ağustos 1990 tarihli iddianame ile polis memuru İ.N.'nin TCK'nın 448. maddesi uyarınca kasten adam öldürme suçundan mahkumiyetini talep etmiştir.

Polis memuru dava dosyasının içeriğinden ve isnat edilen suçun değişebileceği niteliğinden 17 Eylül 1990 tarihinde serbest bırakılmıştır.

C. Tazminat süreci

Başvuran 5 Temmuz 1991 tarihinde İçişleri Bakanlığı'na başvurarak polisin eşinin ölümüne neden olduğu gerekçesiyle tazminat talebinde bulunmuştur.

İçişleri Bakanlığı'ndan cevap alamaması üzerine başvuran 5 Eylül 1991 tarihinde İstanbul İdari Mahkemesi'nde tam yargı davası açarak İ.N.'nin görevi sırasında vermiş olduğu zarar için kendisi, çocukları adına 240 milyon TL. maddi, 100 milyon TL. manevi tazminat istemiştir.

İdari mahkeme, İ.N.'nin sorumluluğunu tespit etmesinin ardından İçişleri Bakanlığı'nın başvurunun yapıldığı tarihten itibaren hesaplanacak yasal faiz oranıyla birlikte başvurana talep ettiği maddi tazminat miktarını ödemesine karar vermiştir.

İçişleri Bakanlığı'nın temyiz başvurusu üzerine Danıştay 26 Aralık 1996 tarihli kararı bozmuş ve davayı İdari mahkemeye geri göndermiştir.

İdare mahkemesi 30 Ekim 1997 tarihinde Bakanlığı yeniden başvurana sözü edilen miktarları ödemeye mahkum etmiştir.

İçişleri Bakanlığı, ölüm nedeninin firari maktulden kaynaklandığından idarenin objektif sorumluluğunun bu duruma uygulanamayacağı gerekçesiyle bir kez daha temyiz başvurusunda bulunmuştur.

Danıştay 1 Temmuz 1998 tarihinde sözü edilen kararı onamıştır.

HUKUK AÇISINDAN

I. AİHS'NİN 2. MADDESİ'NİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

AİHS'nin 2. maddesine atıfta bulunan başvuran, polisin hiçbir meşru gerekçe olmadan ölümcül güce başvurduğunu ileri sürerek eşinin yaşam hakkının ihlal edildiğinden şikayetçidir. Başvuran ayrıca cinayet failinin serbest kalmasına yol açan yargı mercilerinin insan hayatına değer veren bir ceza yargı sürecinin sağlanması için gerekli tarafsızlıktan ve bağımsızlıktan yoksun olduğunu iddia etmektedir.

A. Kabuledilebilirlik hakkında

AİHM bu şikayetlerin AİHS'nin 35 § 3. maddesi uyarınca dayanaktan yoksun olmadığı tespitinde bulunmaktadır. Şikayetlerin kabuledilmezliğine dair hiçbir gerekçe yer almamaktadır. Dolayısıyla şikayetler kabuledilmelidir.

B. Esas hakkında

Hükümet başvuranın eşinin ölümündeki her türlü sorumluluğun, maktulün bizzat kendisinin yol açtığı polis kovuşturması sırasında, kaza sonucu oluştuğunu savunmaktadır. Sorumlu polis memuru 2. maddenin gereklerine tam anlamıyla yanıt veren bir soruşturma neticesinde serbest bırakılmıştır.

Başvuran eşinin kasten öldürüldüğünden, üstelik cinayet zanlısının serbest bırakılmasından şikayetçi olmaktadır.

1. AİHS'nin 2. maddesinin esası bakımından

a. Genel ilkeler

AİHS'nin 2 §1. maddesinin ilk cümlesi Devlet'i yalnızca istemli ve illegal ölüme sebebiyet vermekten kaçınmayı değil aynı zamanda, iç hukuki düzende kendi yargısına tabi kişilerin yaşam haklarının korunması için gerekli önlemleri almayı da zorunlu kılmaktadır (Bkz. L.C.B.Birleşik Krallık, 9 Haziran 1998). Bu doğrultuda Devletin yükümlülüğü esas olarak yaşama hakkını güvence altına almak için bireye karşı işlenecek suçları caydırıcı hukuki ve idari bir çerçeve içine yerleştirmek, bu mekanizmanın işleyişi bakımından yaptırımlar uygulamak ve ihlalleri ortadan kaldırmaktır.

Bununla birlikte, çağdaş toplumlarda polisin üstlendiği görevin güçlüğü, insanoğlunun tutumunun öngörülemezliği, kaynak kullanımının kaçınılmaz oluşu göz önünde bulundurulduğunda iç hukuk yetkililerine yüklenen bu yükümlülük ağır bir külfete yol açmamalıdır (Bkz. Osman-Birleşik Krallık, 28 Ekim 1998, Paul ve Audrey Edwards-Birleşik Krallık no: 46477/99).

AİHS'nin 2. maddesinde bizzat belirtildiği gibi, güvenlik güçlerinin öldürücü güce başvurmaları belli hallerde meşru sayılabilir. Bununla birlikte polis operasyonları iç hukukta yasanın yetkili kıldığı şekliyle yeterince sınırlandırılmalı, keyfi güç kullanımına karşı yerinde ve etkili bir kullanımı güvence altına alacak bir sistem içinde yer almalıdır (Bkz. mutatis mutandis, Hilda Hafsteinsdottir-İzlanda kararı, no: 40905/98, 8 Haziran 2004).

Güvenlik güçleri bir operasyon kapsamında görevlerini ifa ederken belirsizlik içinde olmamalıdır: hukuki ve idari çerçeve, güç kullanımına ve ateşli silahlara başvurulması hakkındaki yasaların uygulanmasında sorumluların sınırlarını belirlemek, uluslararası kuralları göz önünde bulundurmamak durumundadır (Bkz. Makaratzis-Yunanistan kararı, no: 50385/99).

Bu davanın özel bağlamında AİHM, bir kaza sözkonusu olduğunda hayatın korunmasına dair ilkeleri dile getirme gereğini görmektedir. Devlete düşen pozitif yükümlülükler Devlet tarafından oluşturulacak bir düzenleme kapsamında yaşama kastedilen her türlü olaydan kaçınacak gerekli önlemleri almaktadır. Devletin bilhassa görevlilerin sorumluluğunda

bulunan bir kişinin ölümün nedenini aydınlatacak denli bağımsız ve etkili bir hukuk sistemini oluşturma ve gerektiğinde bu kimselerin fiillerini ifşa etme zorunluluğu bulunmaktadır (Bkz. Calvelli ve Ciglo-İtalya kararı no: 32967/96, Erikson-İtalya kararı, no: 37900/97, 26 Ekim 1999, Powell-Birleşik Krallık kararı no: 45305/99, bkz. aynı zamanda Işıltan-Türkiye kararı, no: 20948/92).

AİHM aynı zamanda, Bakanlar Komitesi'nin (75/24 sayılı) seyir halinde iken dikkatsizlik sonucu veya kasten yaralanmaya ve/veya ölüme sebebiyet verme hakkındaki Kararı'nı hatırlatır.

18 Eylül 1975 tarihinde kabul edilen bu karar Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi üye Devletlere kendi yasalarından esinlenmeleri ve iç düzende bu ilkeleri uygulamaları niteliğindeki bir tavsiye karardır.

b. Bu ilkelerin mevcut duruma uygulanması

AİHM, özel bir durum ile karşı karşıya bulunduğunu gözlemlemektedir. Başvuranın eşinin kasti olarak öldürüldüğü yönündeki şikayeti ve Devletin pozitif yükümlülüğü kapsamında bir soruşturma yürütmesi zorunluluğu ve son olarak mağdurların uğradıkları zarar incelemeye alınacaktır.

Başvuran eşinin kasten öldürüldüğü iddiasında bulunsa da, AİHM sözü edilen döneme ait olgusal koşulların tam bir tablosunu elde etmek için olayların yeniden incelenmesini gerektirecek hiçbir görüşün ve delilin yer almadığını ifade etmek durumundadır.

AİHM, bu konudaki olayların iç hukuki düzeyde sonuçlandırıldığı ve AİHM'yi Ağır ceza mahkemesinin yapmış olduğu saptamaların ötesine götürecek hiçbir hususun bulunmadığı tespitini yapmaktadır (Bkz. Klaas-Almanya kararı, 22 Eylül 1993).

İç hukuki merciler tarafından değerlendirilerek kabul edilen olgularla ilgili olarak AİHM, ilk olarak soruşturma kapsamında alınan tedbirlerin elverişliliği ve kanıt unsurlarının ispat kudretini hatırlatmaktadır. Bunlara kanıt unsurlarının kabuledilebilirliğini eklemek gerekir (Bkz. Pelissier ve Sassi-Fransa kararı, no: 25444/94). Aynı şekilde ulusal yetkililere özellikle mahkemelerin bu doğrultuda hususi olarak nitelendirilmeleri, iç hukuku tefsir etmeleri ve yorumlamaları düşmektedir (Bkz. Schenk-İsviçre kararı 12 Temmuz 1988).

Bu başvuruda şüphelinin kaçması güvenlik güçlerinin açık alandaki gelişmelere çabucak bir tutum izlemelerini gerektirmiştir. Polisler firariye uyarıda bulunarak durması için ihtar atışı yapmışlar, daha sonra polis memuru I.N. sendelediği ya da düştüğü esnada kurşun kaza ile başvuranın eşine isabet etmiştir.

Böylelikle, başvuranın eşinin kasıtlı olarak öldürülmesi «her türlü makul şüphenin ötesinde» hiçbir hususa indirgenememekte (Bkz. diğerleri arasında Seyhan-Türkiye kararı, no: 33384/96, 2 Kasım 2004) ve adı geçen ölüm olayı ile ilgili Devletin sorumluluğu üstlenmesine yol açmamaktadır (Bkz. aynı anlamda, Natchova vd.-Bulgaristan kararı, no: 43577/98 ve 43579/98).

O halde AİHS'nin 2. maddesi esas bakımından ihlal edilmemiştir.

2. 2. maddenin usulü bakımından

a. Genel ilkeler

Yaşam hakkının korunması yükümlülüğü bir kişi hayatını kaybettiğinde resmi bir soruşturmanın başlatılmasını zorunlu kılar. Böyle bir soruşturmanın asıl amacı bu hakkın güvence altına alındığı yasaların etkili bir şekilde uygulanmasını sağlamaktır. Bu amaçların gerçekleştirilmesine olanak tanıyan hangi tür soruşturma yöntemi olursa olsun, mağdurun yakınları bulunmasa da yetkililer dikkatlerine sunulan bir durumu resen incelemek durumundadır (Bkz. Paul ve Audrey Edwards-Birleşik Krallık).

Ölüm olayı ile ilgili yürütülen bir soruşturmanın etkili sayılabilmesi için sorumluların kimliklerinin tespit edilmesine ve cezalandırılmasına imkân vermelidir (Bkz. Oğur-Türkiye kararı, no: 21594/93). Bu noktada izlenen bu yöntemlerin sonucu değil, bunlara nasıl ulaşıldığı önemlidir; yetkililer olaya ilişkin elde edilen delillere makul erişimin sağlanması için gerekli önlemleri almak durumundadır (Bkz. örneğin Salman-Türkiye kararı no: 21986/93, Tanrıku-Türkiye kararı, no: 23763/94 ve Gül-Türkiye kararı no: 22676/93, 14 Aralık 2000).

Maktulün ölüm nedeni hakkında ve sorumluların kimliklerinin tespitinde oluşabilecek her türlü etkisizlik soruşturma kapsamına zarar verebilir (Bkz. Hugh Jordan-Birleşik Krallık no: 24746/94). İvedilik ve makul düzeyde ihtimam da bu bağlamda önemlidir (Bkz. örneğin, Mahmut Kaya-Türkiye kararı: 22535/93). Özel bir durumda yürütülen soruşturmanın ilerlemesini engelleyen güçlüklerin ve engellerin bulunduğunu kabul etmek gerekir. Bunun yanı sıra, ölümcül kuvvete başvurmaya dair yürütülen soruşturma sözkonusu olduğunda, yetkililer tarafından bir an önce yapılacak açıklama eşitlik ilkesine saygı içinde kamuoyunun güveninin korunması ve her türlü yasadışı eyleme tolerans gösterilmemesi bakımından temel bir husus kabul edilir.

Kamuoyunun denetimi de mağdur yakınlarının yasal menfaatlerinin korunması için gerekli önlemlerin alınması, yetkililerin dikkatine gelmesi açısından önemli bir unsurdur (Bkz. örneğin, McKerr-Birleşik Krallık no: 28883/95).

Bunun yanı sıra, yaşam hakkına veya fiziksel bütünlüğe karşı istemli olmayan bir saldırı olduğunda, 2. maddede yer alan pozitif yükümlülük ceza niteliğindeki bir başvuruyu zorunlu kılmayan etkili bir hukuki sistemi ortaya koymaktadır. Benzer yükümlülük örneğin hukuk sistemi ilgililere sivil mahkemeler karşısında tek başına ve/veya birlikte ceza mahkemelerindeki başvuruyla birlikte sözkonusu görevlilerin sorumluluğunu tesis etmek amacıyla, gerektiğinde, tazminat ödenmesi ve kararın neşri gibi elverişli her türlü yaptırımın elde edilmesi olanağını sunmaktadır. Disipline değin önlemler de ayrıca öngörülebilir.

AİHS'nin 2. maddesi bu nedenle bir başvurana üçüncül kişiler hakkında takibat başlatma, mahkumiyet talebinde bulunma ve her türlü takibatın mahkumiyet ile sonuçlanması hatta belirli bir cezanın hükmedilmesi hakkını vermemektedir. Buna karşın, ulusal yargı mercileri yaşama kastedilen hallerde bunu cezasız bırakma zorunluluğuna sahip değildir (Bkz. Önerıldız kararı).

b. Bu ilkelerin mevcut duruma uygulanması

AİHM yetkililerin olay günü ivedilikle hareket ettiklerini hatırlatarak -önce jandarmaların, sonra savcının- bu olaya karışan polislerin sayısını ve kimliklerinin tespit edilmesini sağladıklarını ve ölüm atışını yapan zanlı polis memurunu belirlediklerini ifade etmektedir. Böylece polis memuru kasten adam öldürme suçuyla adalet karşısına çıkarılmış ve tutuklu olarak yargılanmıştır.

Yetkililer davayı aydınlatmak için gerekli tüm önlemleri almış görünmektedir. Ölüm nedeninin tam olarak anlaşılması için tamamlayıcı bir otopsi düzenlenmiş, kaza atışının özellikle sayısını ve atış mesafesini saptamak için birçok uzman çalışmıştır.

Ağır ceza mahkemesi bilirkişiler aracılığıyla maktulün kolunda oluşan çizimin ikinci bir kurşundan ileri gelip gelmediği, polisin birden fazla ateş edip etmediği üzerinde durmuş, sonuca varmak için atış mesafesinin araştırılmasını istemiştir. Aynı zamanda, bilerek ve isteyerek mi bir atışın yapıldığı yoksa bir sendeleme ya da düşme halinde istemeyerek mi bu durumun oluştuğu dikkate alınmıştır. Mahkeme duruşmada ilgili tanıklara başvurmuş, olay yeri incelemesi yapılmıştır.

AİHM sonuç itibariyle yetkililerin 2. maddede yer alan zorunlulukları karşılayacak düzeyde bir soruşturma sürdürdüklerini gözlemlemekte ve ayrıca başvuranın bir avukat aracılığıyla temsil edildiğini, müdahil taraf olarak Ağır ceza mahkemesi önündeki sürece aktif olarak katılma vasıtasını bulduğunu ve bilirkişilerin almış oldukları sonucu bildirmelerine dek takip ettiğini kaydetmektedir. Başvuran ayrıca bu sürecin hiçbir aşamasında soruşturmanın gidişatında eksiklikler bulunduğunu dile getirmemiştir.

AİHM, Sözleşme'nin başvurana üçüncül kişiler hakkında takibat başlatma ve her türlü soruşturmanın neticesinde mahkumiyet ile sonuçlanması hakkını vermediğini hatırlatarak AİHS'nin bu bakımdan ihlal edilmediği sonucuna varmaktadır.

II. AİHS'NİN 13. MADDESİ'NİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran kendisine ödenen tazminatta objektif sorumluluk ilkesine dayalı olarak, idari yargı makamlarının tutumunun maruz kaldığı haksızlıkları gidermede hiçbir güvence sağlamadığını ileri sürmekte, bu yönde AİHS'nin 13. maddesine atıfta bulunmaktadır.

Hükümet bu sava karşı çıkmaktadır.

AİHM, AİHS'nin 13. maddesinin iç hukukta Sözleşmede yer aldığı şekliyle temel hak ve özgürlükleri öngören savunulabilir nitelikteki bir başvuruyu güvence altına aldığını hatırlatmaktadır. Bu hüküm, ulusal olduğu kadar uluslararası düzeyde de Sözleşmeye dayalı «savunulabilir» içerikli bir şikayeti ve buna uygun başvuru yolunu zorunlu kılmaktadır (Bkz. diğerleri arasında, Kudla-Polonya kararı, no: 30210/96).

AİHS'nin 2. maddesi hakkındaki şikayetlerle ilgili davalarda AİHM başvuruların etkili bir başvurudan yoksun kaldıkları ve netice itibariyle bir ceza, medeni ve idari yargı sürecinde müdahil taraf olarak uygun bir tazmin talebinde bulunmaları sonucuna varabilir. Başka bir deyişle, başvuruların hukuki düzende yapmış oldukları başvurular ile ceza soruşturması arasında somut ve sıkı bir bağ mevcuttur.

Bununla birlikte, 2. madde ile güvence altına alınan hakların ihlal edildiği iddiası sözkonusu olduğunda, -maddi olduğu kadar manevi- tazminatla bir tazmin prensip olarak mümkün

olmalı ve bu hususta ortaya konulacak tazmin usulünün bir parçası olmalıdır (Bkz. Paul ve Audrey Edwards kararı ve T.P. ve K.M.-Birleşik Krallık kararı, no: 28945/95).

Buna karşın, AİHM'nin daha önce de altını çizdiği gibi ne 13. madde ne AİHS'nin diğer başka hükümleri bir başvuruna üçüncül kişiler hakkında kovuşturma başlatma ve mahkum ettirme veya «kişisel intikam» hakkı tanımaktadır.

AİHM bu noktada, yetkililerin 2. maddenin usulü bakımından başvurana etkili bir başvuruda bulunma zorunluluğunun 13. madde alanında muaf tutulup tutulmadığını incelemek durumundadır.

AİHM'nin bu başvuruda AİHS'nin 2. maddesinin ihlal edilmediği tespitinde başvuranın 13. madde bakımından şikayetinin savunulabilir hiçbir yanı bulunmamaktadır (Bkz. Seyhan-Türkiye kararı, no: 33384/96). Bu bağlamda AİHM, başvuranın eşinin ölümüne neden olan olayların illegal bir durum sonucu meydana gelip gelmediğinin titizlikle incelendiğini hatırlatmaktadır. Başvuranın savunulabilir bir şikayette bulunduğunu kaydetmek gerekir.

AİHM, bu davada sürdürülen ceza soruşturmasının kasten adam öldürme suçu ile kimliği ifşa edilen ve yargılanan bahse konu polis memuru ile AİHS'nin 2. maddesindeki usul bakımından zorunlulukları karşıladığı sonucuna varmaktadır.

AİHM, başvuranın müdahil taraf olarak katıldığı bu ceza sürecinin dışında İdari mahkeme önünde tam yargı davası açtığını ve bunun neticesinde tazmin talebinin tamamını elde ettiğini gözlemlemektedir.

AİHS'nin 13. maddesinde yer alan hükümler 2. maddede belirtilenlerden biraz daha ileride bu başvuruda olduğu gibi, bir yanda sorumlunun kimliğinin saptanması, yargılanması ve öte yanda idari mahkemeler tarafından maktulün yakınına ödenmesi hükmedilen maddi olduğu kadar manevi tazminattır.

Yapılan bu şikayet dayanaktan yoksun bulunması nedeniyle reddedilmelidir.

III. AİHS'NİN 6. MADDESİ'NİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranın temsilcisi 10 Mayıs 2005 tarihli yazısı ile AİHS'nin 6. maddesine atıfta bulunarak bu tür davalarda bağımsız ve geleneksel olarak tarafsız adli mercilerin başvuranın taleplerine karşılık vermekten uzak olduğunu belirtmiştir. Bu çerçevede, başvuranın temsilcisine göre kasten adam öldürdüğü bilinen polis memuru delillere rağmen ceza almamış, başvuranın idari mahkemelere yapmış olduğu başvurular sonucu elde ettiği tazmin yeterli olmamıştır.

Hükümet 6. madde hakkında yapılan bu şikayetlerin geç yapılması nedeniyle reddedilmesi talebinde bulunmaktadır. Hükümete göre sözkonusu süreçler bu tarihten önce tamamlanmış ve bu şikayetler başvurunun yapıldığı sırada dile getirilmemiştir.

AİHM, başvurunun yapıldığı tarihte başvuranın bir avukat aracılığıyla temsil edilmediğini gözlemlemektedir. Fakat, bu doğrultudaki yerleşik içtihat ışığında bu şikayetlerin esası gerektiği gibi ortaya konulmaktaydı (Bkz. diğerleri arasında, Buscarini vd.-Saint Marin no: 24645/94).

Bu nedenle, AİHM bu noktada bir gecikmeye yer vermeyecektir, ne şekilde olursa olsun, 2. ve 13. maddelere riayet edilmesine ilişkin yukarıda söz edilen gerekçeler kapsamında ve AİHS'nin diğer hükümleri çerçevesinde yapılan aynı şikayetler nedeniyle 6. maddenin ayrı tutulması için hiçbir nedenin yer almadığına itibar etmektedir.

İç hukuktaki mahkemelerin bağımsızlıktan ve tarafsızlıktan yoksun oldukları iddiası hiçbir surette gerekçelendirilmediğinden, AİHM bu şikayetin dayanaktan yoksun olarak reddedilmesi gerektiğini kaydetmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. AİHS'nin 2. maddesi hakkındaki şikayetin *kabuledilebilir*, kalan şikayetlerin *kabuledilemez olduğuna*;

2. AİHS'nin 2. maddesinin *ihlal edilmediğine*;

KARAR VERMİŞTİR.